

MÙI HOA GIỖ Y...

Ngày xưa đó, ngày nó và tôi còn chung lớp chung trường. Cùng nhau lớn lên, vui như những kẻ niềm vui có, buồn có, giận dỗi rồi lại cười đùa nhau trong vô thức. Đợi và rồi nó, tôi là những người bạn thân đến nỗi bạn gì. Ngày này, nó vui vẻ biết bao nhiêu. Tình bạn đó, đã từng rớt đi, rồi lại rớt đi.

Tôi và nó đã vô tình lớn lên cùng nhau, cùng đi qua những ngày đẹp nhất của một thời khắc quãng đời. Những kẻ niềm vui làm sao kẻ hết, những tiếng cười hồn nhiên của nó, như là một, như đến nỗi tôi. Tình bạn đó, với tôi sâu đậm và đẹp đến nỗi biết bao.

Nó lúc nào cũng quen với tôi cái nhếch nhếch “cái bóng” vậy. Họu nhếch trong lớp nó không mấy nói chuyện với ai ngoài tôi, mấy người bạn nó trộm, ít nói quá. Những sau cái lớn làm mấy đứa cái gì thì đến vài đứa phá phỡi bò lăn ra vì những chuyện hay trò hề của nó. Ngay cả tôi, cái đứa đánh với nó suốt bấy lâu cũng không dám chọc. Và từ đó, cái biệt danh “cây chuối” được mấy người in lên người nó. Những kẻ từ cái ngày có lớp tìm ra điếm học đến thì nó cũng là cái ngày nó bắt đầu trở thành tâm điểm cho những truyện cười, những trò hề ngớ ngẩn. Nó ít để ý tới tôi hơn, đi đâu đó không phải đi đâu làm tôi lo lắng mà chính sự xuất hiện của các cô cậu lớp 9A3. Tôi nó trong trường này được hai cái biệt danh mà ai cũng biết. Thứ nhất là học tử nhất, thứ hai là quậy phá nhất. Và hôm nay, sự hiện diện của chúng bên “cây chuối” thật sự làm tôi lo ngại nhiều hơn. Cùng đã hiểu lớn tôi như những kẻ niềm vui với tôi kia, những kẻ niềm vui nó có đến nỗi cái mặt hết mít của nó ra cái gì thì vài ba tiếng cho qua chuyện. Trường nó hiểu chuyện nên tôi cũng thôi không nói nữa.

Như hôm đó cũng đã là ngày thứ hai liên tiếp nó vắng mặt ở lớp, người trong lớp mà lòng cứ thấp thỏm lo âu, chờ đợi cho tiếng chuông tan trường và kêu lên chửi đổng tiếng vang tôi đã với ngay chiếc cặp xách phóng ngay tới nhà nó. Nhà nó cũng bình thường, được cái bên ngoài cửa ngõ trang trí giàn hoa giấy tuy đẹp mà lúc nào đến chửi tôi cũng thấy tay ngứa vài bông. Và đó cũng chính là lý do duy nhất nó cười với tôi, những lúc như thế nó là thế nguy hiểm nhất khu vực đến nỗi với giàn hoa giấy kia. Bởi nó mặt từ lúc nó còn nhỏ, hàng cũng chẳng có ai, nó với bà. Đôi mắt bà nó ngày càng mờ nên mấy chuyện lớn nhỏ trong nhà đều mất tay nó hết. Tôi biết mặt góc gác trong nhà nó, kẻ chìa khóa nhà đâu tôi cũng biết. Tôi tiến đến thì mặt cánh cửa ra tránh để không làm rớt mặt bông hoa giấy nào. Tiếp theo là cánh cửa nhà phía trong,

ng, tôi còn ch a k p nói gì nó đã kéo tôi phi ngay i đám đông. Hai đ a ph i m t đ ch ng ba m i i giây đ chen l n gi a đám ng i, vào t i n i b ng kho n không gian xung quanh nh thu h p l i h t c đ n t n con tim chúng tôi, ch có m i t ng kêu vang v ng kéo dài trong đầu kh “Bà...”. Tôi nhìn th y m t ng i ph n đang n m đó, nó ôm l y ng i ph n kia gào lên nh m t gã điên. Nh ng gi t n c m t đã m ng n c lên ch ch m t cái ch p m t c a tôi là chúng thi nhau r i xu ng. Th nh ng, chúng nh không th r i xu ng vì lí trí v i vàng trong tôi v a cho tôi bi t tôi còn nh ng th c n lo, c n làm giùm ng i b n kia c a tôi, cái gã đang ôm kh kh cái quý giá nh t trong cu c đ i gã vào lòng.

Tang l c a bà cũng ch m y ai h hàng, v a xong m i ng i vãng đi nhi u, căn nhà l i v ng v h n. Nó v n không nói gì k t hôm qua, nh ng tôi b t g p nó b t đ u làm quen v i đ i u thu c, lúc đ u tôi ch đám đ ng bên nó, ch a mu n đ c p đ n v n đ đ i u thu c lúc này vì tôi nghĩ nó đang căng th ng h t m c. Nh ng càng lúc tôi th y mùi khói thu c khét h n tôi nghĩ, có l n mùi khác khó ch u h n nhi u. Tôi h i thì nó làm l , có v r t đáng nghi, nh ng cũng là ngày bu n nên tôi đ b ng lúc khác h i cũng đ c. Tôi nghĩ đây là lúc tôi c n bên nó nh t thì nó l i b o tôi v , th là tôi v . Ti n tôi ra t i c ng, l n này t tay nó ng t m t bông hoa gi y đ t vào túi áo tôi. Đôi m t nó lúc này bu n đ n kì l , nó nh mu n nói gì đó nh ng tôi không tài nào đ c ra đ c. Tôi d t xe ra v , nó thì c đ ng đó nhìn tôi cho đ n lúc ch còn l i cái bóng m m đ c lão m t tr i r i lên.

Hôm sau là ch nh t nên tôi đã d y s m h n th ng ngày r t nhi u. Năm gi sáng bánh xe tôi đã đ ng tr c c ng nhà nó, l n này cũng nh m i khi, tôi nh nhàng m cánh c ng ra c nh nhàng ngăn không cho r t thêm m t bông hoa nào. Tôi ti ng vào b t đ i n lên, căn nhà hiu h t đ n phát s , nó không có đ đây tôi ch th y m t b c th trên bàn đ c đè l i b ng m t chi c ly ngăn không cho gió th i đi m t. Tôi v i v b c th ra đ c, c ng i tôi nh ch t l ng khi v a l i c nhìn hàng đ u tiên c a lá th : “T B HIV C U A. T ...”. Tôi không tin vào m t mình đ c n a, đó là s th t ? Tôi đ a m t sang bàn th bà, n nhang còn đang t a khói. Tôi bi t nó ch m i v a đi thôi, tôi v i v phóng xe nhanh h t m c đ n ga. C a tàu đã đóng kín chuy n tàu đ u ngày s p s a lãn bánh, tôi men theo nh ng ô c a s nh trên khoan tàu. Tôi th y nó ng i đó úp m t vào chi c balo nh mang theo. Tôi ch y đ n đ p vào ô c a kín gào tên nó nh cái gã điên t ng làm tr c m t tôi, nó v i lau hàng n c m t trên má nhìn tôi, tôi nhìn nó, không m t l i nào n a. Tôi hi u c m giác c a nó, t t móc trong túi áo ra bông hoa gi y nó đ a cho tôi trao cho nó, nó thò tay ra kh i c a nh n l y. Cũng là lúc con tàu chuy n bánh, nó thò luôn c đ u ra hét lên: “Đ i t , t s v”, con tàu lao nhanh v phía tr c m c cho tôi đ ng đó v i hai hàng mi t đ m. Và đó cũng là l n đ u tiên tôi khóc vì nó

Và ngày hôm nay là ngày b gi ng năm h c 12 c a tôi, cái ngày tôi b n r n nh t gi a đám b n, th y cô. Tôi không còn nh cái mùi Comfor m t l n xã h ng ban mai tôi mang theo t sáng đã thay th b ng m t th mùi khi n tôi ám nh su t bu i sáng. H n 11h tr a, đó chính là th i kh c tôi ph i t m bi t ngôi tr ng tôi đã mài mòn chi c qu n trong nh ng năm c p 3. T m 2h chi u

BÀI D THI S 14

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ ba, 07 Tháng 11 2017 08:08 -

- “Này, tất cả không tính vào trong này à”. Tôi cứ nén lòng nói.

Cả đám kéo nhau vào, đứa nào cũng thi nhau đi bên nó, mắt nó vui hớn hớn, nó cười cười và cũng bắt đầu chép chép cái miệng lóm lỉnh với những cái tên. Mọi người nhâm nhâm trong vũng nước và đũa cùn cùn sục sục sau buổi liên hoan rồi đứa nào bày ra rồi, rồi này chớ có mắt chỉ c bàn đũa thì gì a sân với mắt đũa ăn trên đó. Cả đám đứa Minh rồi ngó vào đó và bỏ phần ăn cho thớt no vào miệng đứa nào, còn bên nó lui lui hàng ghế ngoài ngó nhìn nó. Nó cười cười nhưng không dám cầm đũa lên mà gắp, mắt ánh mắt nhìn về phía nó làm nó không dám đũa mắt ngón tay đũa nói là ăn cho thớt no. Thấy vậy tôi thì thì thì n đứa bên bàn, tay với thớt mắt chỉ c đuôi gà lên ăn ngon lành còn cứ nói với cái miệng đũa p thớt ăn:

- “Cậu không ăn cả đĩa hết đó, thì sẽ ăn giùm”.

Tính hay giành giật với tôi rồi lên, nó không còn để ý đến những ánh mắt kia nữa. Nó chầm chầm cầm nguyên mắt cái giò heo to thì ng lên gắp ngon lành, gắp ng vanh rồi:

- “Ai bỏ không ăn, cứ để đũa, tất cả là của tôi”.

Hai đứa tranh nhau như hai con thú tranh miếng thịt chớ ng mồm miệng giấy rồi bắt cười, cả đám chúng nó cũng cười rồi phì lên, tiếng cười vang vọng xa xa ra khỏi gian nhà lúc chiếu thì ngã màu.

Tôi đứa tôi đứa a nó với rồi ngôi nhà cũ, cánh cửa ng bây giờ tranh trải hớn, tôi không còn cần thì n mà cánh cửa ng như tranh c nữa. Còn bão năm ngoái đã mang giàn hoa giấy đi mất. Nó thì n vào trong thì n đứa bàn thì bà thì p n n nhang nhìn mắt lúc lâu nó quay rồi trò chuyện rồi thăm tôi. Gì ng nó khàn hớn lúc chiếu, chớ c bỏ cái hớn rồi nh ban đêm đã xu ng, nó bắt đầu ho rồi u hớn. Nhìn dáng nó tôi hiểu căn bệnh thì kia đã tàn phá, ăn mòn thì xác đứa tinh thì n nó như thì nào. Tôi còn biết nó đang cứ gắp ng gắp ng mình rồi, luôn thì ra như không có gì như ng như ng đi u đó có thể qua mắt như ng đứa bên kia còn với tôi thì không. Tôi biết tất cả ... Ngày hôm sau cứ tốp kéo đứa, hết làm cái này rồi làm cái n. Đũa thì ăn, đĩa thì quà và đĩa thì tiếng cười vang lên trong căn nhà cũ. Tôi thấy đứa c n cười hớn như phúc đứa cùng trên khuôn mắt nó.

Tôi nay tôi ngó với nó, nó hớn mắt, như p thì nó ng n đứa. Hai đứa n m k nhau trên chiếu

BÀI ĐỀ THI SỐ 14

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ ba, 07 Tháng 11 2017 08:08 -

giống như của bà nó, tay tôi cầm chặt tay nó, tôi không nghe thấy những câu chuyện vui nhộn, bí mật như của tôi. Tay nó còn cầm chặt bông hoa giò y năm xưa. Tôi nghe thấy mùi nhang như nhang len lỏi bay qua. Tay nó lạnh, không còn nắm vững tay tôi nữa, tôi cầm chặt lấy nó. Nó lười ho, tiếng ho dõng dõng, rồi ngừng quãng dần dần dứt hẳn. Lúc này hơn 1h khuya, nó đã đi trong cái lạnh của sự sống chết. Chỉ cần chặn miệng tôi để nó không đi làm mà nó đi về, tay tôi vòng quanh ngón tay nó ôm chặt nó vào lòng. Hàng mi tôi lười lười đờ đờ, có gì đó đau nhói trong tim, mắt hàng nước mắt lăn đàu trên má tôi rồi rồi xuống ngón tay nó. Đó cũng là lần hai tôi khóc.....Vì nó.

Và đâu đây thoang thoảng mùi hoa giò y bay như qua...